

всички останали произведения на Хаджи Ангела, както поради това, че пѣснопѣнията му сѣ най-употрѣбителни въ Богослужението, тъй и заради туй, че мотивитѣ, като високохудожествени и дълбоко религиозни, сѣ получили голѣмо разпространение между пѣвцитѣ, чрезъ което обстоятелство се създаде понятие за стилно църковно пѣние въ сѣщинската смисълъ на думата.

Самото обстоятелство, че патриаршескиятъ печатъ краси втората страница на тоя томъ, показва, че и Хаджи Ангелъ Севлиевецъ за такава сериозна работа, като установяване мелодиката на дамаскиновия осмогласникъ, е смѣталъ за нужно да потърси санкцията на първитѣ пѣвци отъ тогавашната патриаршеска школа, за да не би неговитѣ съвременници-пѣвци да оспорятъ ценността на тоя ненадминатъ по свършенство и логика преводъ, приспособенъ къмъ църковно-славянския текстъ. И ние, сегашнитѣ познавачи на църковното източно пѣние, трѣбва съ дебела черта да подчертаемъ истината, че нито единъ църковенъ музикологъ и издатель на осмогласието не е достигналъ свършенството на хаджи Ангеловия преводъ, въпрѣки че мнозина отъ тѣхъ се стараятъ да дадатъ нѣщо по-ново и по-свършено. Всички витаятъ около безсмъртнитѣ мелодии на хаджи Ангела, безъ да могатъ да прибавятъ макаръ нѣщо къмъ красотата на неговитѣ творби.

Третиятъ томъ подъ название „Славникъ“ е печатанъ въ Константиноградъ въ 1864 година въ народната типография. Въ него сѣ дадени славитѣ на „Господи възвахъ“, на „стиховнитѣ стихири“ и на „Всякое дихание“, съ тѣхнитѣ „Богородични“ за всички празници презъ годината. Понеже изброяването на тѣзи празници азъ правя въ неговия сборникъ „Минеиникъ“, затуй сѣщото това разпредѣление и изброяване ще се отнася и за настоящия томъ.

Трѣбва да се забележи, че нито въ начало на сборника има предисловие, нито пъкъ въ края се даватъ нѣкои други обяснения.

Четвъртото музикално съчинение на хаджи Ангела Севлиевеца, носи името „Стихираръ“. Той съдържа самогласнитѣ стихири и „слави“, „тропари“ и „кондаци“ за всичкитѣ празници отъ „триода“ и „пентикостаря“. Напечатанъ е въ Константинополъ въ типографията на в. „Македония“ презъ 1868 година. Въмѣсто предговоръ този томъ съдържа „Църковний типикъ“, нареденъ споредъ нѣкои наставления отъ приснопамятния и мждъръ архиепископъ Иларионъ Великотърновски. Въ тоя „типикъ“ е изложенъ редътъ на последованието на службитѣ за Срѣтение Господне, за Свещеном. Харалампия, за четиридесетѣтъ мъченици, за Благовещение, за Св. велином. Георги и за Св. Св. Кирилъ и Методий. Дава се подробно описание на споменатитѣ служби и сѣ предвидени всички